

Luka Bulic

Konobar

Konobar, daj natoci jos porundu
pusti sporu stvar, odmori na tren
i sjedni tu, ma uzmi godisnjeg sekundu
da ti ispricam zasto sam nasmjesen, a vise nisam njen
i reci, zar je nakon svega stvarno grijeh zastati kad cujes slucan smijeh

lice se isprva nasmije, spoznaja naidje kasnije
da nemam kud, da nemam dom
a ljudima, naravno promakne iz oka kad suza se omakne
i odletim s vjetrom za njom

majstore, idi van okreni natpis
spusti zastore, kafic je tako divno tih
a citav grad postao je notni zapis
poslije nje svaka je cesta stih
ja nocu trazim mir

daj reci, je li nakon svega, stvarno grijeh zastati kad cujes slucan smijeh
lice se isprva nasmije, spoznaja naidje kasnije
da nemam kud, da nemam dom
a ljudima, naravno promakne iz oka kad suza se omakne
i odleti s vjetrom za njom

stari moj, zamagljeni pogled luta prema njoj
znam da srest cu je u snu
dok milujem njezne pahulje s kaputa
zazmirim, sva svjetla utrnu

i opet imam nju

eh zato, prijatelju, ja sam nasmijan

jer sanjam nju.. to je divan. san